

தவக்காலத்தின் முதல் ஞாயிறு: 22.2.2026 "A" ஆண்டு

முதல் வாசகம் : தொ.நா 2:7-9, 3:1-7

இரண்டாம் வாசகம்: 2ரோ 5: 12-19

நற்செய்தி வாசகம் மாற் 4: 1-11

ஒரு சிறுவன் தன் கை நிறைய காட்டு மலர்களை எடுத்துக் கொண்டுத் தன் தந்தையை நோக்கி ஓடினான். அவன் தந்தையிடம் "தந்தையே நான் உம்மை நேசிக்கிறேன். இனி நான் உமக்கு உகந்தவற்றை மட்டுமே இனிமேல் செய்ய விருக்கிறேன்" என்றான். இப்படி சொல்லும் எந்த மகனிடமாவது தந்தை கடுமையாக "இப்படி சொல்வதற்காக நீ உன் வாழ்நாள் எல்லாம் மனக்கஷ்டப்படப் போகிறாய். நான் உன் விளையாட்டுப் பொருள்களை எல்லாம் எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறேன். நீ உனக்க விருப்பமில்லாதவற்றை மட்டுமே உண்ண வேண்டும். இனி நீ மகிழ்ச்சியாகவே இருக்க மாட்டாய்" போன்ற வார்த்தைகளைக் கூறுகிறோம் என்று வைத்துக் கொள்வோம். தனட பிள்ளையின் மீது அன்பு செலுத்தும் எந்த தந்தையாவது இப்படி பேசுவாரா? ஆனால் அவர் தன் பிள்ளையை கட்டித் தழுவி, அவனது அன்பைக் கொண்டாடுவார். அவனை பாதுகாப்புடனும் அக்கறையுடனும் வழிநடத்துவார்.

ஆயினும் நாம் நம் அன்பான விண்ணகத் தந்தையை இவ்வாறு தான் நடத்துகிறோம். அவரை நாம் ஒரு தடைக்கல்லாக, முட்டுக்கட்டைப் போடும் இணக்கமற்ற தந்தையாகவேக் காண்கிறோம். நம்மை நாம் அவருக்கு முழுமையாக ஒப்புக் கொடுத்து விட்டால், அவர் இப்போது நமக்கு மகிழ்ச்சித் தரும் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொள்வார் என்று எண்ணுகிறோம். நாம் இன்று தவக்காலத்தின் முதல் ஞாயிறில் இருக்கிறோம். இன்றைய நாளின் வாசகங்கள் நம் வானகத் தந்தையாம் இறைவன் ஒரு கொடுங்கோலர் அல்ல மாறாக அவர் நம்மையும் நம் இதயத்தையும் அன்போடு நேசித்து நாம் அவரில் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும் என்று விரும்பும் அன்பானத் தந்தை என்பதை கண்டுணர்ச் செய்கின்றன.

நாம் இப்போதுக் காலடி எடுத்து வைத்திருக்கும் இத்தவக்காலம் நம்மை இறைவனையும், மனமாற்றத்தையும் நோக்கித் திரும்பச் செய்கின்றன. நமது திருஅவை இந்த நாட்களை நமது வாழ்வை மாற்றி அமைத்துக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பாக ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறது. அது நமது விசுவாசத்தை ஆழப்படுத்திக் கொள்ளவும், நமக்கும் இறைவனுக்கும், நமக்கும் சக மனிதருக்கும் இடையேயான உறவைக் குறித்து சிந்திக்கவும், நாம் வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கும் வாழ்வை சுயபரிசோதனைக்கு உட்படுத்தவும், மாற்றங்கள் தேவைப்பட்டால் செய்துக் கொள்ளவும் வழி செய்கிறது. இதன் வாயிலாக நாம் சரியாக வாழவும், மழுமனத்துடன் நாம் நம்பிக்கைக் கொள்ளவும் உதவி செய்கிறது.

இந்தப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுப்பவர்கள் சோதனையிருந்துத் தப்பித்தவர்கள் அல்ல. ஆனால் நமது வாழ்வு, நமது விசுவாசம் ஆகியவற்றின் பொருள் குறித்து நம் மனங்களில் கேள்விகள் எழுந்துக் கொண்டே இருக்கும். அதே சமயத்தில் அவற்றின் பொருளை அறிந்தக் கொள்ளா வண்ணம் நம்மைத் தடை செய்ய பலவகைகளில் திசைதிருப்தல்கள் நம் வாழ்வில் நடந்துக் கொண்டே இருக்கும்

எனவே இந்த தவக்காலத்தின் நாற்பது நாட்களில், நாம் நம் இறைவனை நோக்கித் திரும்பவும், நமது வாழ்வை இறையாட்சியின் பக்கமகத் திருப்பவும் வேண்டி அவரது இரக்கத்தை இறைஞ்சி மன்றாடுவோம்.

பாவ மன்னிப்பு வழிபாடு:

ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவே இன்று அநேக மக்கள் செல்வத்தின் பின்னே ஓடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் நீரோ "மனிதர் அப்பத்தினால் மட்டுமல்ல மாறாக கடவுளின் வாய்ச்சொல் ஒவ்வொன்றாலும் வாழ்வார்" என்கிறீர் - ஆண்டவரே இரக்கமாயிருமட

அநேக மக்கள் தங்களைக் குறித்து அளவுக்கு அதிகமாக உயர்வாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் தங்கள் ஆணவத்தையே வழிபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆயினும் நீர் கூறுகிறீர் "உன் கடவுளாகிய ஆண்டவரை சோதிக்க வேண்டாம்" - கிறிஸ்துவே இரக்கமாயிருமட

ஏராளமான மக்கள் அதிகாரத்தையும், வெற்றியையும் எந்த விதத்திலாவது, அல்லது தீமையான வற்றை செய்தாவதுக் கைப்பற்றி விடவேண்டும் என்ற முனைப்பில் இருக்கிறார்கள். ஆனால் நீரோ "அகன்றுப் போ சாத்தானே - கடவுளாகிய ஆண்டவர் ஒருவருக்கே பணி செய்" என்றுக் கூறினீர் - ஆண்டவரே இரக்கமாயிரும்.

மன்னிப்பு மன்றாட்டு:

உண்மையான உள்ளத்துடன் மனதுருகி மன்னிப்பை வேண்டுவோருக்கு பாவ மன்னிப்பை வழங்கும் நல்ல இறைவா எங்களுக்கு உமது இரக்கத்தை அளித்தருளும். எங்கள் பாவத்தை களிலருந்து எங்களை விடுவித்தருளும். நன்மையனவற்றில் எங்களுக்கு வலுவூட்டி எங்களை நிறை வாழ்விற்கு வழிநடத்துவீராக - ஆமென்.

மறையுரை 1. -- சோதனை, பாவம், நம்பிக்கை

மறையரையை நான் ஓர் கதையுடன் துவங்க ஆசிக்கிறேன்.

ஒரு சிறுவன் தன் கை நிறைய காட்டு மலர்களை எடுத்துக் கொண்டுத் தன் தந்தையை நோக்கி ஓடினான். அவன் தந்தையிடம் "தந்தையே நான் உம்மை நேசிக்கிறேன். இனி நான் உமக்கு உகந்தவற்றை மட்டுமே இனிமேல் செய்ய விருக்கிறேன்" என்றான். இப்படி சொல்லும் எந்த மகனிடமாவது தந்தை கடுமையாக "இப்படி சொல்வதற்காக நீ உன் வாழ்நாள் எல்லாம் மனக்கஷ்டப்படப் போகிறாய். நான் உன் விளையாட்டுப் பொருள்களை எல்லாம் எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறேன். நீ உனக்க விருப்பமில்லாதவற்றை மட்டுமே உண்ண வேண்டும். இனி நீ மகிழ்ச்சியாகவே இருக்க மாட்டாய்" போன்ற வார்த்தைகளைக் கூறுகிறோம் என்று வைத்துக் கொள்வோம். தனட பிள்ளையின் மீது அன்பு செலுத்தும் எந்த தந்தையாவது இப்படி பேசுவாரா? ஆனால் அவர் தன் பிள்ளையை கட்டித் தழுவி, அவனது அன்பைக் கொண்டாடுவார். அவனை பாதுகாப்புடனும் அக்கறையுடனும் வழிநடத்துவார்.

ஆயினும் நாம் நம் அன்பான விண்ணகத் தந்தையை இவ்வாறு தான் நடத்துகிறோம். அவரை நாம் ஒரு தடைக்கல்லாக, முட்டுக்கட்டைப் போடும் இணக்கமற்ற தந்தையாகவேக் காண்கிறோம். நம்மை நாம் அவருக்கு முழுமையாக ஒப்புக் கொடுத்து விட்டால், அவர் இப்போது நமக்கு மகிழ்ச்சித் தரும் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொள்வார் என்று எண்ணுகிறோம். நாம் இன்று தவக்காலத்தின் முதல் ஞாயிறில் இருக்கிறோம். இன்றைய நாளின் வாசகங்கள் நம் வானகத் தந்தையாம் இறைவன் ஒரு கொடுங்கோலர் அல்ல மாறாக அவர் நம்மையும் நம் இதயத்தையும் அன்போடு நேசித்து நாம் அவரில் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும் என்று விரும்பும் அன்பானத் தந்தை என்பதை கண்டுணர்ச் செய்கின்றன.

1. சோதனையின் இயல்பு:

ஒரு மனிதருக்கு அவரது முன்னோரின் சொத்திலிருந்து ஒரு பெரிய தொகையும் சொத்தும் கிடைத்தன. அதை அவர் அறச்செயல்களுக்கு அர்ப்பணித்து விட விரும்பினார். ஆனால் அதை செயல்படுத்தும் போது அவர் சற்றுத் தயக்கத்துடன் யோசிக்கலானார். தனக்குத் தேவையானதை எடுத்துக் கொள்ளலாம் போன்ற எண்ணம் அவரில் தலைதூக்கியது. அந்த ஓர கணநேர தவறான சிந்தனை தான், இறைவன் மீதான அவநம்பிக்கையைப் போன்றது தான் அன்று பாம்புருக் கொண்ட சாத்தான் ஏவாளின் மனத்தில் மனத்தில் இறைப்பராமரிப்பின்பால் சந்தேகத்தை விதைத்தது. கடவுள் நமக்கு எத்தனையோ வாக்குறுதிகளை அளித்திருந்தாலும் நமது இதயங்கள் சந்தேகம் என்ற சோதனைக்கு உட்படுகின்றன. இன்றைய முதல் வாசகமாகிய தொடக்க நூலில் நாம் நமது முதல் பெற்றோர், ஏதேன் தோட்டத்தின் நடுவில் படைக்கப்பட்ட மரம் ஆகியவற்றைக் குறித்த கதையை வாசிக்கிறோம். பாம்புரு கொண்ட சாத்தான் பெண்ணை (ஏவாளை) சோதிக்கிறது. சோதனை பயம் கடவுளால் படைக்கப்பட்ட மரத்தில் பழுத்துத் தொங்கிய பழத்தில் இல்லை. மாறாக ஏவாளின் இறைநம்பிக்கையில் ஏற்பட்ட தடுமாற்றமே ஆபத்தாக அமைகிறது. சந்தேகத்திற்கான விததை பாம்பான சாத்தான் ஏவாளின் மனத்தில் விதைக்கிறது. "இதைத் தின்றால் நீங்கள் கடவுளைப் போலாவீர்கள் என்பது கடவுளுக்குத் தெரியும். கடவுள் நீங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதை விரும்பவில்லை" என்கிறது பாம்பு.

பிறப்பு நிலைப் பாவம் என்றக் கூறப்படும் நிலை எது என்று நான் நம்புவது நம் முதல் பெற்றோருக்குக் கடவுள் மீதிருந்த அவநம்பிக்கையே. இது பல வகைகளில் வெளிப்படுகிறது -- கடவுளிடம் சரணடைவதில் உள்ள அச்சம், கடவுளின் அன்பையே சந்தேகித்தல், அல்லது அவரது கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிதில் காட்டப்படும் மறுப்பு/எதிர்ப்பு.

ஒருமுறை நான் சில இளையோருடன் அமர்ந்துக் கொண்டு அவர்களை தங்களையே இறைவனுக்கு அர்ப்பணிக்கும் செபத்திற்காக தயாரித்து பின்வரும் செபத்தை செபிக்க விரும்பினேன் "ஆண்டவரே இதோ என் கரங்கள் அவற்றை உம் திருவுள்படிப் பயன்படுத்தும். என்னிடமிருந்து உமக்கு எவையெல்லாம் தேவையோ அவற்றை நீரே எடுத்துக் கொள்ளும். நீர் எவ்வாறு என்னை வழிநடத்த விரும்புகிறீரோ அவவழியே நடத்தும். எம் திருவுளமே என்னில் முழுவதுமாக செயல்படுவதாக."

அப்போது ஒரு இளைஞன் தன்னால் அந்த செபத்தை செபிக்க இயலாது என்றான். தன்னை முழுமையாகக் கடவுளிடம் ஒப்படைப்பது என்ற எண்ணம் அவனுக்குள் பெரிய அச்சுறத்தலாக எழுந்தது. இதுதான் பொதுவான மனித இதயம். கடவுளை முழுமையாக நம்புவதற்கு பயம். அப்படி நம்பிவிட்டால் நாம் இப்போது எவற்றையெல்லாம் விரும்பி அனுபவிக்கிறோோ அதையெல்லாம் இழந்து விடுவோம் என்ற பயம்.

2. எதையும் மிகவும் அதிகமாக மிகைப்படுத்துதல் மற்றும் தவறாகத் தீர்ப்பிடல்: என்னுடன் பணியாற்றிய ஒருவர் "நான் இந்த கம்பெனியின் அனைத்து சட்ட திட்டங்களையும் பின்பற்றினால் என்னால் வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியையோக் காணமுடியாது:" என்றார். ஆனால் அதே நபர் தன் கம்பெனியின் சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு நடந்தபோது அதுவே அவரை பெரிய தவறுகள் செய்வதிலிருந்துக் காப்பாற்றியதையும், தேவையற்ற மன அழுத்தங்கள் தவிர்க்கப்பட்டதையும் உணர்ந்துக் கொண்டார். ஏதேன் தோட்டத்தின் பாம்பு கடவுளின் சட்ட திட்டங்களைக் குறித்து தவறாக மிகைப்படுத்திக் கூறியதைப் போல, நாமும் நமக்கு தரப்பட்டுள்ள சட்ட திட்டங்கள் ஒழுங்குமுறைகளைக் குறித்து தவறான மிகைப் புரிதல்களை மனத்தில் வளர்த்துக் கொண்டு வாழ்கிறோம். பாம்பானது இறைவனின் கட்டளைவழித் திரித்துக் கூறி தன் வினாவைத் தொடுக்கிறது. அது ஏவாளிடம் "கடவுள் தோட்டத்திலுள்ள எல்லா மரங்களிலுமிருந்தும் உண்ணக் கூடாது என்றது உண்மையா?" என்றுக் கேட்கிறது. ஆனால் கடவுள் அவர்களிடம் ஒரே ஒரு மரத்தின் கனியை மட்டுமே உண்ணலாகது என்றுக் கூறினார். இப்படித்தான் நாமும் கடவுளின் கட்டளைக் குறித்து மிகைப்படியாக சிந்திக்கிறோம். அவை நம்மை பாதுகாப்பதை விட நமது மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கைக்கு தடையாக அதை சுருக்கிவிடுவதாகக் கருதுகிறோம்.

நாம் கிறிஸ்துவ வாழ்வே "இதை செய்" "அதை செய்யாதே" என்பதில் மட்டுமே அடங்கியுள்ளது என்று நினைக்கலாம். ஆனால் இறைவார்த்தை நமக்காக ஏராளமான வாக்குறுதிகளை அளிக்கிறது. அவை நம்மை தடை செய்யும் சட்டங்களை விட மிகுதியாக உள்ளன. நமது அன்றாட வாழ்விலும் இத்தகைய மிகைப்படுத்தல்கள் நமது வாழ்வில் அதிகமான நம்பிக்கை இழப்புகளை ஏற்படுத்துகின்றன. எனவே தான் நமக்குள் நாமே "அவர் என்னை பாராட்டவில்லை" என்றோ "நான் தோற்றுவிட்டேன்" என்றோ தேவையின்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இதை புரிந்துக் கொண்டால் நாம் நம்மிடையே இருந்ததுக் கொண்டு நம் காதோரம் நினைத் திருப்தி ஆலோசனையை வழங்கினாலும் நாம் சரியான முடிவுகளைத் தேர்ந்ததுத் தெளிந்து எடுக்க இயலும்.

3. பாவங்களின் படிகள்:

ஒரு சிறுவன் தன் வீட்டு சமையல் அறையில் பிஸ்கட்டுகள் நிறைந்த ஜாடி ஒன்றைக் காண்கிறார். முதலில் அவன் அதை நன்றாகப் பார்க்கிறான். அதைக் கண்டதும் பிஸ்கட் சாப்பிடும் எண்ணம் அவன் மனத்தில் தலை தூக்குகிறது. பின்னர் அந்த ஜாடியை நெருங்கி அதை எடுத்துக் கொள்கிறான். இந்நிகழ்வு மாசற்ற சிறுவனில் எழுந்த சிறு நிகழ்வாக இருந்தாலும், பெரும் சோதனைகளுக்கான நிகழ்வுகளும் இப்படித்தான் தொடங்குகின்றன. முதலில் பார்த்தல், விரும்புதல், எடுத்தக்கொள்ளுதல். எனவே தவக்காலம் சிறிய செயல்பாடுகளிலும் சுயக்கட்டுப்பாடு அவசியம் என்று நமக்கு அழைப்பு விடுக்கிறது.

ஏதேன் தோட்டத்தில் பழம் தின்றதால் செய்யப்பட்டப் பாவம் மூன்று படிநிலைகளைக் கொண்டதாக உள்ளது : . முதலில் பார்த்தல், விரும்புதல், எடுத்தக்கொள்ளுதல். இந்த அனுபவம் மனித வாழ்வில் ஒரு தொடர் நிகழ்வாகவே உள்ளது. பேரரசா தாவீது முதலில் பத்சேபாவைப் பார்க்கிறார். பார்த்தப்பின் அவளை அடைய விரும்புகிறார். தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற அவர் அவளை எடுத்துக் கொள்கிறார். முதல் படியான பார்த்தலில் தான் நமது வீழ்ச்சி துவங்குகிறது. தவக்காத்தில் நோன்பை அனுசரிக்கும் நாம் பசியை, நமது உணவுப் பழக்கத்தைக் கட்டுப் படுத்தினாலுமட்டுமே போதாது. நமது கண்களுக்கும், மனங்களுக்கும் கூடக் கட்டுப்பாடு அளித்து வழிநடத்த வேண்டும். நாம் நமது பார்வையில், வார்த்தையில், நமது உள்ளங்களில் அனுமதிப்பதில் சரியான தேர்வை செய்ய வேண்டும். நம்மை அழிவின் பாதைக்கு நடத்தும் உருவங்கள் (ஆள்கள்), வார்த்தைகள் மனவிருப்பங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள டவண்டும். தவக்காலம் நமதுப் பார்வையை, நமது கவனங்கள், எண்ண ஓட்டங்களை, நதர் இதயங்களை இவைவனின்பால் திரும்பிடப் பயிற்சியளிக்கும் காலமாக அமைகிறது.

4. பாவம். மரணம், மீட்பிற்கான வாக்குறுதி:

ஒரு பணியாளர் தனது எசமானருக்கு துரோகமிழைத்ததற்காக மரண தண்டனைத் தீர்ப்பிற்குள்ளாகிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் திடீரென அந்த எசமானர் அவரை மன்னித்ததுடன் நிலலாமல், அவரைத் தன் சொந்த மகனாக ஏற்றுக் கொண்டு முன்பிருந்ததைவிட அவரை மிக்க உயரிய மதிப்புடன் நடத்துகிறார். இந்நிகழ்வு கிறிஸ்து நமக்கு என்ன செய்கிறார், எப்படி நடத்துகிறார் என்பதை வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டுகிறது. கிறிஸ்துத் தம் தந்தையின் திட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்ததால் அவர் நம்மை, நமது முதல் பெற்றோர் ஆதாம் ஏவான் இருந்ததைவிட மேலான உயரத்திற்கு எடுத்துச் சென்றார்.

இதையே புனித பவுல் உரோமையருக்கு எழுதியத் தன் மடலின் வழியாக, ஒரு மனிதன் வழியாக உலகில் பாவமும் மரணமும் நுழைந்தன என்கிறார். ஆதாமின் கீழ்ப்படியாமை மானுடத்தின் மீது ஒரு தீய சக்தியை கட்டவிழ்த்து விட்டது. அது தான் இன்றுவரை நம்மைப் படுத்தி வைத்திருக்கும் பாவம் என்னும் வலுவான சக்தி. ஆனால் பவுல் இயேசு கிறிஸ்துவின் கீழ்ப்படிதலால் நாம் இழந்த வாழ்வு மீட்கப்பட்டு நமக்கு வழங்கப்படுவதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

இயேசு நமக்கு ஆதாம் தன் பாவத்திற்கு முன் இருந்த நிலைக்கு நம்மை உயர்த்தியதுடன் நின்று விடவில்லை. மாறாக நம் மதிப்பை பன்மடங்கு உயர்த்துகிறார். உவமையில் பார்த்தத் தலைவன் தவற செய்த பணியாளனை தன் மகனின் நிலைக்கு உயர்த்தியதைப் போன்று ஆக்குகிறார். முதல் பெற்றோர் அன்று ஏதேன் தோட்டத்தில் இன்புற்று வாழ்ந்த நிலைக்கும் மேலான நிலைக்கு நாம் உயர்த்தப்பட்டுள்ளோம். கிறிஸ்துவின் வழியாக பாவத்தின், சாவின் தளைகள் உடைக்கப்பட்டுவிட்டன. நாம் எங்காவது தழுமொறி நின்றாலும் நாம் நம் தவறுதல்களுக்காக சிறைப்பிடிக்கப்படுவதில்லை.

5. பாலை நிலத்தில் பரிசோதிக்கப்பட்ட இறைநம்பிக்கை:

ஒரு மாணவி அடுத்த நாள் தேர்வுக்காக இரவெல்லாம் கண் விழித்து ஏறக்குறைய எல்லா வினாக்களின் பதில்களையும் நன்கு படித்து முடித்திருந்தாள். அடுத்த நாள் தேர்வின் போது அவளது முன்தயாரிப்பும், அவளுக்குத் தன் ஆசிரியர்கள் மீதிருந்த நம்பிக்கையும் எத்துணைப் போதுமானதாக இருந்தன என்பதை உணர்ந்தாள். அதே போன்று தான் இயேசு நாற்பது நாட்கள் பாலை நிலத்தில் சோதிக்கப்பட்ட நிகழ்வு அமைந்திருக்கிறது. அவரது சோதனைகள் பசிக்கான ஆபத்துக்கானவை மட்டுமல்ல ஆனால் முற்றிலும் தன் பலத்தை மட்டுமே சார்ந்திராமல் இறைவனையே நம்பி அவரைச் சார்ந்து அவரில் நம்பிக்கை வைத்து வென்றதை சுட்டிக்காட்டு கிறது இயேசு பாலைநிலத்தில். வைத்து நாற்பது நாட்கள் சோதிக்கப்பட்டார் என்று மத்தேயு நற்செய்திக் கூறுகிறது. இங்கு சோதனை என்பது வெறும் ஆசைக்காட்டி இணங்கச் செய்தல் என்றுப் பொருள் கொள்ளக்கூடாது. ஆனால் இயேசுவுக்கு வைக்கப்பட்டது உண்மையான சோதனை. அவரது நம்பிக்கை சோதிக்கப்பட்டு அது நிரூபிக்கப்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் இருந்தது. இயேசு மூன்று விதமான சோதனைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டார். அவை இஸ்ரவேல் மக்கள் அனுபவித்த சோதனைகளை எதிர்மொலிப்பவையாக இருந்தன. பசிக் கொடுமைகள், ஏதோ ஒரு அருங்குறிக்காக ஏங்கி நிறுதல், உலகியல் ரீதியான அதிகாரம்.

1. பசிக்கொடுமை: 40 நாட்கள் உண்ணாதிருந்தவரிடம் கற்களை அளித்து அப்பங்களாக்கி உண்டு பசி தீர்த்துக் கொள்ளுமாறு கோதிக்கப்படுகிறார். ஆனால் இயேசுவோ "மனிதர் அப்பத்தினால் மட்டுமன்று கடவுளின் வாய்ச்சொல் ஒவ்வொன்றும் வாழ்வார்" என்று பதிலளிக்கிறார். உண்மையான விசுவாசம் இறைவன் மீதான முழு நம்பிக்கை. தனது அன்றாட தேவைகளில் கூட தன்னை மட்டுமே நம்பியிராமல் அனைத்திற்கும் இறைவனை மட்டுமே நம்பியிருத்தலாகும்.

2. கடவுளை சோதித்தல்: கடவுள் இருக்கிறார் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் காட்ட சாத்தான் இயேசுவிடம் ஒரு வெளியரங்கமான அடையாளத்தை செய்யக் கேட்கிறது. இயேசுவோ தமது இறைத்தன்மையை ஒரு காட்சிப் பொருளாக விரும்பவில்லை. இறை நம்பிக்கை என்பது கடவுள் இருக்கிறார் என்பதை நிரூபிப்பது அல்ல மாறாக அது அவரை விசுவசிப்பதற்கே நமக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

3. உலகியல் ரீதியான அதிகாரம் இயேசு தன்னை விழுந்து வணங்கினால் அவருக்கு உலகின் நாடுகள் அனைத்தையும் தருவதாக வாக்களிக்கிறது. ஆனால் இயேசு அதற்கு பதில மொழியாக "உன் கடவுளாகிய ஆண்டவரை வணங்கி அவர் ஒருவருக்கே பணி செய்வாயாக" என்று பதிலளிக்கிறார். நம் வாழ்வில் எவ்வளவு தான் மிகுதியான செழிப்புகள் இருந்தாலும் கடவுள் மட்டுமே வாழ்வில் முதன்மைப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

மேற்கண்ட இந்த சோதனைகள் இன்றும் நம் மத்தியில் இருக்கின்றன. தன்னிறைவு பெற்றிட வேண்டும் என்பதில் தீவிரமான ஆர்வமும், கவனமும் செலுத்துதல், அற்புதங்கள், அருங்குறிகளை விரும்புதல், பணம், பதவி, அந்தஸ்து ஆகியவற்றின் மீதான அதீதப் பற்று. இயேசு நமது விசுவாசம் பரிசோதிக்கப்பட்டு அது இறைவனில் ஆழமாக வேரூன்றியதாக இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

நிகழ்வு:

எனக்கு ஒரு நிகழ்வு நினைவிற்கு வருகிறது. ஒரு இளைஞன் திருமணத்திற்கு முன்பான உறவுகளுக்கு எதிராக இறைவன் அளித்துள்ள கட்டளைக் குறித்து தன் அதிருப்தியை வெளியிட்டான். அவன் அதைக் குறித்து தான் மிகவும் ஒடுக்கப்பட்ட நிலையில் இருப்பதாகவும், கடவுளின் இந்தக் கட்டளையால் தனது மகிழ்ச்சி மறுக்கப்பட்டதாகவும் அவன் தெரிவித்தான். ஆனால் அந்தக் கட்டளை அவன் வாழ்க்கையைப் பாதுகாக்கவும், அவன் தன் அன்பை நசுக்கி அடக்கத் தேவையில்லை என்றும், இயல்பாக அவன் அன்பை செலுத்தி வாழ வழி செய்யும் கட்டளையே என்பதை அவனால் உணர்ந்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

நமது அருட்சாதனங்களும் கூட நமது சமூக அந்தஸ்தை நிலைநாட்டிக் காட்ட பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படுகின்றன. உதாரணமாக நமது வீடுகளில் குழந்தைகளுக்கு முதல் நற்கருணை வழங்கும் நாளை அதன் ஆன்மீகத்தின் உயரிய நிலையை அது அந்தக் குழந்தையின் வாழ்வில் ஒரு அருமையான மைலகல்லை எட்டிய நாளாக பொருளுள்ள விதத்தில் கொண்டாடுவதைக் குறித்து யாரும் அதிகம் கவலைக் கொள்ளாமல் நமது சமூக அந்தஸ்தை நமது பொருளாதார அந்தஸ்தை வெளிப்படுத்தும் சமூகாயக் காட்சிப் பொருளாகவே நிகழ்த்தப்படுகின்றன. சோதனைகள் இத்தகைய சிறிய வழிகளில், சமூகத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சில பழக்க வழக்கங்களின் வழியாகவே நுழைகின்றன. அவ்வாறு நுழையும் அவை நமது நேர்மைக்குப் பெரும் சவாலாக உள்ளன.

நோன்பு (உண்ணா நோன்பு உட்பட) என்றால் என்ன? நோன்பு ஒரு தண்டனை அல்ல. மாறாக அது நமது கண்களுக்கும், மனவிருப்பத்திற்கும் அளிக்கப்படும் ஒரு பயிற்சி. நமது பேராசையையும், நமது பாலுணர்வையும் தூண்டக்கூடிய உணர்வுகளை தவிர்க்க உதவிடும் பயிற்சியே நோன்பு. தவக்காலமே நாம் நமது ஏனைய வாழ்நாள் முழுவதும் விழிப்பாயிருப்பதை நடைமுறைப்படுத்த நம்மை பழக்கிக் கொள்ளும் காலமாகும்.

இப்போது நாம் துவக்கத்தில் கேட்டக் கதைக்குத் திரும்ப வருவோம். தன் தந்தைக்குக் கைகளில் இருந்த காட்டு மலர்களை அளித்த சிறுவன் தன் தந்தையிடமிருந்து அவரது அன்பையும், கரிசனையையும் பலனாகப் பெற்றான். நம் தந்தையாம் இறைவன் நாம் தரும் நம்பிக்கையை, நமது நோன்பை. நமது மனமாற்றத்தை, பாவத்தின் மீதான நமது மனவருத்தங்களைப் பெறும்போது அவர் நமக்கு இவ்வுலகத் தந்தையர் அளிப்பதைவிட மிகப் பெரிய, அதிகமான மிகுதியான அன்பை நம் மீதுப் பொழிவார். அவர் நம்மை அழித்துப் போடுபவர் அல்ல மாறாக அவர் நம்மை உயர்த்தி கிறிஸ்துவில் நமக்குப் புதுவாழ்வளிப்பவர். தவக்காலத்தில் பயணிக்கும் நாம் சோதனைக்குட்படுத்தப்படலாம். ஆனால் அதே சமயத்தில் தவக்காலம் நமக்குக் கற்பிக்கும் காலமாகவும் உள்ளது. பாவம் உலகில் நுழையலாம் ஆனால் இறைவனின் அருளும் உலகின் மீதுப் பொழியப்படுகிறது. ஆனால் நம் பொருட்டு அனைத்து சோதனைகளையும் மேற்கொண்டு அவையனைத்தையும் வென்று முடித்தபாவத்தின் தளைகளை அறத்தெறியும், நமக்காகப் பரிந்துரைக்கும் தலைமைக் குரு நம்மை அவர் வழங்கும் மீட்பின் விருந்தில் பங்குக் கொள்ள நமக்கு அழைப்பு விடுக்கிறார். தவக்காலம் என்பது நாம் அவரது அன்பில் முழுமையாக சார்ந்து நிற்கும் காலம். பாவத்தையும், மரணத்தையும் வென்றெழுந்த வெற்றி வீரரான கிறிஸ்துவுடன் இக்காலத்தில் இணைந்து பயணிக்க நாம் நம்மைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளப் பழகிக்கொள்வோம், அவர் மீதான நமது நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொள்வோம்.

இரண்டாவது மறையுரை -- பாலை நிலத்தில் இயேசுவோடு நடைபயிலுவோம்:

இந்த மறையுரையை ஒரு சிறு கதையுடன் துவங்க விரும்புகிறேன். 2011ல் நியூஆர்லியன்ஸை சேர்ந்த சாண்டி சாங் என்ற ஓவியர் ஒரு வீதியிலிருந்த சுவற்றில் பெரிய எழுத்துகளில் பளிச்சென்ற வண்ணத்தில் "நான் இறப்பதற்கு முன்னால்...." என்ற எழுத்துகளை எழுதினார். அந்த வார்த்தைகளை தங்கள் விருப்பத்தைத் தெரிவித்து வாக்கியமாக நிறைவு செய்ய வேண்டும் என்று அவர் கேட்டுக்கொண்டார். வழிப்போக்கர்கள் ஆர்வத்துடன் தங்கள் மன விருப்பங்களை வெளிப்படுத்தி எழுதினர் எ.கா."நான் ஒரு மரம் நட்டு வளர்ப்பேன்" "நான் தாஜ்மஹாலை சென்றுப் பார்ப்பேன்" "நான் 7 பிள்ளைகளைப் பெற்றுக்கொள்வேன்" "நான் என் அண்டை வீட்டாருடன் சமாதானம் செய்துக் கொள்வேன்" இப்படி ஏராளமான செய்திகள் அதில் காணப்பட்டன. அந்த சுவர் ஒரு சிந்திப்பதற்கான இடமாக மாறியது. அது மக்களின் உள் மன எண்ணங்களை வெளியிட்டதால் -- மனித வாழ்வே என்றும் பல துவக்கங்களைக் கொண்டதாக, பல தேர்வுகளை செய்யக் கூடியதாக, கனவுகளை உள்ளடக்கியதாக இருப்பதை அறிய முடிந்தது. ஆயினும் வாழ்வின் ஒவ்வொருப் புதியத் துவக்கமும் பல சவால்களை நம் முன் வைக்கின்றன. நாம் இதுவரைக் கால் பதிக்காத ஒரு புதிய தளத்தில் கால் பதிக்க அழைக்கின்றன.

தவக்காலம் இதையே செய்ய நம்மை அழைக்கிறது. அதாவது நாம் நமது துரித நடையை சந்தேகித்திக் கொள்ளவும், அமைதியாக சிந்தித்து, நாம் நம் இதயத்துக்குள்ளே இருக்கும் இதுவரை பயணிக்காத பாலைநிலத்தில் கால் பதித்து இயேசு அன்று பாலைநிலத்தில் பயணித்ததைப் போன்று நாமும் அந்த பாலை நிலத்திற்குள் பயணிப்போம்.

இயேசு தாம் திருமுழுக்கைப் பெற்றப்பின் அவருக்கு ஆற்றல் வாய்ந்த அனுபவங்கள் கிடைத்தன. விண்ணகம் திறக்கப்பட்டது. ஆவியானவர் அதிலிருந்து வெளிப்பட்டு அவர் மீது இறங்கி வந்தார். தந்தையாம் கடவன் "இவரே என் அன்பார்ந்த மைந்தர்" என்று அவரை அடையாளப்படுத்தினார். மானிடராக இயேசு தம் மனத்தில் அந்த புதிய அனுபவம் குறித்து "உண்மையில் நான் யார்?" "எனதுப் பணி என்ன?" "இறைமகன் என்றால் என்ன பொருள்?" ஆனால் இயேசு உடனடியாகத் தம் மறைப்பணியைத் துவங்குமுன் அவர் பாலைநிலத்தில் 40 நாட்கள் தவமியற்றச் சென்றுவிட்டார். இறைவனின் ஆவியானவர் அவரை வெறுமையும் அமைதியும் நிறைந்த இடத்திற்கு அவரை வழிநடத்தினார். அங்கே அவரை பசியும், தாகமும், தனிமையும் வாட்டி அவரைக் குழப்பி வாழ்வின் சில அடிப்படையான வினாக்களை மனதில் கேட்கச் செய்தன.

ஒருகணம் இங்கே ஒரு மலையேறி மலையில் தன் வழியைத் தவறவிட்டு தவிப்பதை மனதில் கொண்டு வந்து சிந்திப்போம். திடீரென அவர் நடந்து வந்த பாதை காணாமல் போய்விடுகிறது, பெருங்காற்று ஊளையிடுகிறது, அவர் அங்கே தனிமையில் நிற்கிறார். முதலில் அவரை பயமும் பசியும் வாட்ட ஆரம்பிக்கும். ஆனால் சற்று நேரத்தில் அங்கிருக்கும் சுற்றுச் சூழல் அவர் கண்களில் தெரிகிறது. அதன் அழகு தெரிகிறது. இனிமையான நீரைக் கொண்ட ஒரு அருவியோ நீருற்தோ அங்கேக் காணப்படுகிறது. இது ஒரு புதிய நல்ல உணாவைத் தருகிறது. இதுவரை கண்டறிந்திராத புதிய வலிமையைத் தன்னிலடக்கியிருக்கும் இடத்தைக் கண்டறிகிறார். பாலை நிலமும் இத்தகைய

ஒரு அனுபவத்தையே தருகிறது. நம் கவனத்தை திசைத்திருப்புகிறது உண்மையின் பக்கம் நம்மை பார்க்கச் செய்கிறது.

சோதனையும் நமதுத் தேர்வும்:

பாலை நிலத்தில் 40 நாள்கள் தவமிருந்த இயேசு மூன்று சோதனைகளை சந்தித்தார்.

1. பசித்த வயிற்றுக்கு உணவு (அப்பம்) : "இந்த கற்களை அப்பமாக மாற்றும்" . தம் வாயிற்புப் பசியை ஆற்றிக் கொண்டு இன்னும் பல மக்களின் பசியையும் ஆற்றும் இறைவல்லமையைக் கொண்டவர் இயேசு. பசிக்கு உணவைவிட (அப்பத்தை விட) வாழ்க்கை மேலானது என்று இயேசு அறிவார். எனவே அவரது பசி மிகவும் ஆழமான ஆன்மீகத் தாக்கம் கொண்ட பசி. அது கடவுளைப் பற்றியப் பசி, வாழ்வின் பொருளைக் கண்டுணரும் பசி, அன்புக்கானப் பசி.

நாம் இப்போது பெரியதொரு வீட்டை அல்லது மிக விலையுயர்ந்தப் பொருள் ஒருப் பொருளை வாங்குவதற்காக முயற்சிக்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அத்தகைய எண்ணங்களைக் கொண்டவர்கள் அவர்களது வாழ்வின் சிறிய செயல்கள் நிகழும்போது அந்த நேரத்தில் திருப்திப் பட்டுக் கொள்வார்கள். ஆனால் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் அவர்களது இலக்கைக் குறித்த எண்ணமே அதற்கான தொடர்புகள், அல்லது அவற்றைக் குறித்த சில அமைதிக்கான எண்ணங்களை அதிகமாக நிறைந்திருக்கும். பசிக்கான உணவு (அப்பம்) மட்டும் இதயத்தை நிறைவித்து விடுவதில்லை.

2. தம்மை நிரூபித்தக் காட்டல்: -- இங்கிருந்து (ஆலயத்திலிருந்து) கீழே குதியும் கடவுள் உம்மைக் காப்பாற்றுவார்" இந்த சோதனை இயேசுவுக்கு இறைவனின் மீதிருந்த கவனத்தை தம் பக்கம் திருப்ப, மற்றவர்களை ஆச்சரியத்தில் மூழ்கடிக்க, அல்லது தம் நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்திக் காட்ட போன்ற நிலைகளில் தரப்பட்ட சோதனைகள். அந்த சோதனையையும் இயேசு ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவர் இறைவனை முழுமையாக நம்பினார் எனவே அவருக்கு வெளிப்படையாக எந்த அருங்குறிகளும் தேவைப்படவில்லை.

ஒரு மாணவன் தன் ஆசிரியரிடம் "நான் இதை மிகச்சரியாக செய்து முடித்துவிட்டால் நீங்கள் எனக்கு பரிசு வழங்குவீர்களா? என்றுக் கேட்டான். அதைக் கேட்ட அந்த ஆசிரியை புன்னகைத்தவாறே "நான் பரிசளிக்க மாட்டேன். இது நீ செய்ய வேண்டிய ஒரு செயல். அதை நீயே உன் மீது நம்பிக்கை வைத்து சரியாக செய்ய முயற்சி செய். பரிசுக்காக எதையும் செய்யாதே" என்று பதிலளித்தார். அந்த மாணவனைப் போன்றே இயேசுவும் அன்ற செயல்பட்டார். அவர் தமக்கு இருந்த இறை விசுவாசத்தின்படியே செயல்பட்டார். மற்றவர்களை ஈர்க்க. வெளையுங்கள் அடையாளங் களுக்காக அவர் செயல்படவில்லை.

3. பதவியும் அதிகாரமும்: மூன்றாம் சோதனையில் சாத்தான் இயேசுவுக்கு அரசுக்களை அளித்து அவரை அரசராகத் தலைவராகப் போவதாக அறிவிக்கிறது. எதையும் அதிகாரத்திற்குள் கொண்டு வந்து அதைக் கட்டுப்படுத்துவதால் அது அழிவை சந்திக்கும் என்பது இயேசுவுக்குத் தெரியும். "உன் கடவுளாகிய ஆண்டவரையே வணங்கி அவர் ஒருவருக்கே பணி செய்வாயாக" என்பதே அவரது பதிலாக இருந்தது. அவரைப் பொறுத்த அளவில் இறைவன் மட்டுமே போதுமானவர். அன்பும் பணியும் மட்டுமே நிறைவாழ்வை அளிக்கும் என்பதை அவர் நம்பினார்.

மேற்கண்ட சோதனைகள் இயேசுவுக்கு மட்டுமே உரித்தான கதைகள் அல்ல. அவை நமக்கும் உரியவையே. சுகமான வாழ்வு, அங்கீகாரம், ஏற்றுக் கொள்ளப்படல், ஆட்சி அதிகாரம் இவற்றிற்கான தூண்டில் நம்மைச் சுற்றிப் போடப்பட்டு நம்மை அன்றாடம் இழுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. வாழ்க்கை நமக்கு திடீரென வரண்ட பாலையாகிவிடலாம், நோய்நொடிகள் வர நேரிடலாம், இழப்புகளை சந்திக்க நேரிடலாம், நெருக்கடியான நிலைகள் உருவாகலாம், தனிப்பட்ட வாழ்வின் சிக்கல்கள் எனப் பலவற்றை சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. அத்தருணத்தில் நம் உள்ளங்களில் உள்ள பாலைநிலம் நம்மிடம் "இத்தகையத் தருணங்களில் நீங்கள் யாரை நம்பப் போகிறீர்கள்? இனி எப்படி வாழப் போகிறீர்கள்?" என்றக் கேள்விகளைக் கேட்கிறது.

அண்மையில் நாம் சந்தித்த கோவிட் என்ற பெருந்தொற்றின் போது பலர் தங்கள் வாழ்வே தொலைந்து விட்டதாக எண்ணினர். சிலர் அனைவரையும் இழந்து தனித்து விடப்பட்டனர். பலாட தங்களின் அதிகாரம் பலம் அனைத்தையும் இழந்து போல உணர்ந்தனர். சிலர் தங்களிடம் இருந்த பொழுதுபோக்கும் பொருள்களில் மகிழ்ச்சியை உணர்ந்தனர். ஆனால் இன்னும் பலர் செபிக்கப் புதிய வழிகளைக் கண்டுணர்ந்தனர். பிறரன்புப் பணி செய்வதிலும், குடும்பத்தினரிடம் தொடர்பில் இருப்பதிலும் கவனம் செலுத்தினர். இந்த பாலை நிலங்களே நமக்கு எது அவசியம் தேவை என்பதை உணர்த்தின. நேரத்தை ஒதுக்கி வைத்துச் செலவிடுதல்:

இயேசு தவமிருப்பதற்காக ஒதுக்கி வைத்த நேரம் நாமும் நம் வாழ்வில் சற்று நேரம் ஒதுக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகிறது. இன்று மக்கள் தங்கள் உடல் நலத்தின் பொருட்டு வார இறுதிநாட்களை செலவழிக்கின்றனர் சிலர் ஆரவாரத்திலிருந்து ஒதுங்கியிருப்பதை விரும்புகின்றனர், சிலர் சாகச வேலைகளை செய்வதற்கு வழிவகுக்கக் கூடிய இடங்களுக்கு செய்து புத்துணர்ச்சியைப் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். இயேசு பாலைநில அனுபவத்தைத் தேர்ந்துக் கொண்டதற்கு வேறு காரணங்கள் உள்ளன. அவர் பாலை நிலத்திற்குச் சென்றது சாத்தானை குழப்புவதற்கும், தமது பொது வாழ்வு மறைப்பணிக்காகத் தம்மை தயாரித்துக் கொள்வதுமே நோக்கங்களாக இருந்தன. தவக்காலம் என்பது நமது நேரத்தை ஆன்மீகத்திற்கு ஒதுக்கும் காலமாகும். நமது வாழ்வியல், நமது தேர்வுகள், இறைவன் எந்த அளவுக்கு நம்மை அவரது அன்பார்ந்த மக்களாக அழைப்பதற்கு தக்கவர்களாக இருக்கிறோம் போன்றவற்றைக் குறித்து நிதானமாக அதுவும் ஆழமாக சிந்திக்கும் காலம்.

ஒருமுறை ஒரு ஆசிரியர் தனது மாணவரிடம் "நீங்கள் இதுவரை நடந்து வந்தப் பாதையிலிருந்து ஓரிரு அடிகள் பின்னோக்கிச் சென்றுப் பாருங்கள். அப்போது உங்கள் முன்னே விரிந்துள்ள பாதை உங்களுக்குத் தெளிவாகப் புலப்படும்" என்றார். ஒரு மாணாக்கர் ஒருவா காலத்திற்கு சமூக உடைங்களைப் புறக்கணித்துப் பார்த்தார். அப்போது அவர் பெற்ற நன்மைகளைப் பற்றிப் பகிர்ந்துக் கொண்டார். அச்சமயத்தில் நட்பைப் பகிரவும், படிப்பதற்கும், செவிப்பதற்கும் அதிக நேரம் கிடைத்ததாகக் கூறினார். அந்த மாணாக்கரைப் போன்று தவக்காலம்

நம்மிடம் கேட்பது நாம் நமது வாழ்விலிருந்து சற்றே பின்னோக்கி பயணிப்போமா என்பதையே. அப்போது நாம் புதியதொரு ஒளியைக் காண இயலும்.

துவக்கமும், புதுப்பித்தலும்:

தவக்காலம் புதியத் துவக்கங்களின் காலம். நியூ ஆர்லியன்ஸ் நகரினட தெருக்கள் அப்பகுதி மக்களை "என் இறப்பிற்கு முன்" என்ற சொற்றொடரை தங்கள் மனவிருப்பங்களைக் கொண்டு நிறைவு செய்ய அழைத்ததைப் போன்றே தவக்காலம் நம்மிடம் கேட்பதும் இதுவே "எது என் வாழ்வில் மிக முக்கியமானது? நான் எப்படி வாழப்போகிறேன்? ஒவ்வொரு துவக்கமும் ஒரு மாயாஜாலம் தான் ஆனால் அவற்றினுள்ளே ஒரு சவாலும் அடங்கியுள்ளது. இயேசுவின் சோதனைகள் நமக்கு ஒவ்வொரு துவக்கமும் சோதனைக்குட்படுத்தப்படுகிறது என்ற உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. ஆயினும் அவை நம்மை வாழ்வின் முழுமையை நோக்கி நடத்திச் செல்கின்றன

நிகழ்வு:

இளம் தம்பதியர் தொழில காரணமாக வேறொரு நகருக்கு புதிதாகக் குடியேறினர் அவர்கள் இதுவரை வாழ்ந்த ஊரில் இருந்த அவர்கள் உறவுகள் நட்புகளை விட்டுப் பிரிந்து புதிய இடத்திற்கு வந்திருந்தனர். துவக்கத்தில் அவர்களது வாழ்க்கை கடினமாகவும் தனிமையாகவும் இருந்ததாக உணர்ந்தனர். நாளாக ஆக அவர்கள் தங்களைச் சுற்றி ஒரு குழுமத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். தாங்கள் செய்த தொழிலும் பொருளுள்ளதாக மாறிவிட்டது. தங்களிடம் பொதிந்திருந்த மறைவானப் பல திறமைகளைக் கண்டறிந்தனர். எனவே எந்த புதியத் துவக்கமும் தவக்காலத்தைப் போன்று பொறுமையையும், நம்பிக்கையையும், துணிவையும் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும்.

முடிவுரை:

நான் இப்போது அன்றாட வாழ்வின் நிகழ்வுகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட கதையுடன் முடிக்கப் போகிறேன். ஒரு சிறுவன் சிறியதொரு பூந்தொட்டியில் ஒரு விதையை ஊன்றி தினமும் தண்ணீர் பாய்ச்சி வந்தான். வாரங்கள் சென்றன. பூந்தொட்டியில் எந்த மாற்றமும் விளையவில்லை. ஒருநாள் திடீரென பசுமை நிறத்துடனான ஒரு சிறிய முளைக் கிளம்பியது. அந்த சிறுவன் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. அவன் அந்த விதையை இன்னும் அதிகப் பொறுமையோடு பாதுகாத்து வளர்க்கலானான். தவக்காலம் அந்த விதையைப் போன்றது. நமது இறைவேண்டல்கள், நமது நோன்புகள், நமது அறச்செயல்கள் ஆகியவை நமக்கு சிறிங் செயல்பாடுகளாகத் தோன்றலாம். ஆனால் கடவுளின் கரிசனையால் அவை நமக்கு பெரிதான வாழ்வை, இறையன்பை, இறை நம்பிக்கையை வழங்கி நம்மையும், நமது உலகையும் ஆசீரால் நிரப்புகின்றன. இத்தவக்காலத்தில் நாம் இயேசுவோடு பாலை நிலத்தில் நுழைய நேரம் ஒதுக்குவோம். அவரைப் போல சோதிக்கப்பட நமது தேர்வுகளைக் குறித்து சிந்திக்க, நமது கடவுளின் அன்பு நாம் வளர உதவி செய்யும் என்று நம்புவோம்.

நியூ ஆர்லியன்ஸின் சுவருகள் அழைப்பதை நினைவிற்கொள்வோம் "என் இறப்பிற்கு முன் நான் எந்த குறிக்கோளுடன் வாழப் போகிறேன்?" என்று சிந்திப்போம். நாம் கடவுளின் அன்பார்ந்த பிள்ளைகளாக பணிசெய்பவர்களாக, தினமும் நம்பிக்கையும் அன்பும் கொண்டு வாழ்வோம். - ஆமென்.

இறுதி ஆசீர்:

நாம் பொய்மையான வாக்குகளுக்கு மயங்கி சோதனைக்குட்படாதபடிக்கு கடவுள் நம்மை ஆசீர்வதிப்பாராக. நாம் நம் ஆண்டவரை மெய்யாகவே நம் இவைனாக ஏற்றக் கொள்ளும் பொது நம்மைக் குறித்து உண்மையாகவே மனிதர்களே என்ற உணர்வைப் பெற்றுக் கொள்ள, அவரை நமது தன்னல நோக்கத்துடன் நமக்காக மட்டும் பயன்படுத்திக் கொள்ளாதவாற நமக்கு உள்ளார்ந்த பார்வையை அளிப்பாராக. நம் ஆண்டவர் நமக்கு எவை நல்லனவானதோ அதை அருளவும், அவரது திருவுளத்தை மட்டும் நிறைவேற்றிடும் வலிமையை அருளவும், நாம் எங்கு செல்ல வேண்டுமோ அங்கு நம்மை வழிநடத்தவுத் அருள் புரிவாராக. எனவே நம்மை அன்பு செய்யும் ஆண்டவர் நம்மை தந்தை மகன் தூயஆவியாரின் பெரால் ஆசீர்வதித்து வழிநடத்துவாராக ஆமென்.

வழியனுப்புதல்:

நம் ஆண்டவரை உங்களது வாழ்வால் மாட்சிப்படுத்த அமைதியில் சென்று வாருங்கள்

இல்லத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல சில நினைவலைகள்:

இந்த தவக்காலத்தில் கடவுள் நம்மை கடுமையாக எசமானர் அல்ல. மாறாக அவர் நமது அன்புத் தந்தை. சோதனைகள் நமக்கப் பாடம் புகட்டுகின்றன. பாவம் நம்மை சவால்களை மேற்கொள்ளச் செய்கிறது. ஆனால் இறையருள் நம்மில் மாற்றங்களை உருவாக்குகிறது. அவரை நம்புவோம். அவருடன் பாலை நிலத்தில் வழி நடப்போம். நாம் ஆற்றும் சிறு சிறு நற்செயல்கள், நமது தியாகங்கள் நம்முள் வளர்ச்சியடைந்து அபரிமிதமான வாழ்வை அருள்வனவாக.